

Thư Gửi Con cháu

Tác Giả: Giáo Sĩ Nguyễn Văn Phú
Chúa Nhật, 01 Tháng 5 Năm 2011 11:05

Mong các con đọc kỹ thư này, suy nghĩ đến nỗi và cố gắng thực hành những lời dạy.

Các con thân yêu,

Nay, bố mẹ tuổi đã 80, tuổi cũng là khá trẻ so với các thế hệ trước bố mẹ. Bố mẹ đã nhiều lần nói chuyện với các con về một số vấn đề, nhưng không phải lúc nào cũng có thể các con cùng nghe. Hơn nữa, không chắc các con đã nhớ hết những lời nói của bố mẹ. Vì thế mẹ tôi có lá thư này để tóm tắt những ý kiến chính mà bố mẹ muốn gửi đến các con. Còn các cháu thì chỉ nói mà ít được đọc kỹ về việc Việt, nên các con hãy lưu ý cách truyền đạt lại ý của bố mẹ và giảng giải cho các cháu biết, chúng ta không biết mà phải hiểu về những điều bố mẹ viết ra đây ngày hôm nay.

Biết ơn. Các con ạ, trên đường tìm kiếm công việc, tìm kiếm, chúng ta đã biết tất cả, tài sản, bản thân và mọi mặt tiên. Khi đến đến những nơi quê hương thế hai này, chúng ta đã được chính quyền và dân chúng đón tiếp và giúp đỡ. Hiện nay, đời sống của chúng ta đã ổn định. Chúng ta phải biết đến đến những điều này và hãy tìm cách góp phần làm cho đất nước này trở nên phát triển, giàu mạnh hơn để đáp ứng những cái cần đó.

Lý Do Tìm Kiếm. Các con cần giảng rõ cho các cháu biết lý do nào đã khiến cho gia đình chúng ta tìm kiếm cùng với hàng triệu gia đình khác, đó là: chúng ta tìm kiếm Công việc, đi tìm Tìm Kiếm. Các cháu được sống trong xã hội dân chủ, tìm kiếm lúc sinh ra nên không thể tìm kiếm những tính dục và các thế giới nham hiểm của Công việc. Các cháu khó có thể tin được tại sao con người đi với nhau mà lại tàn ác như vậy (có thể cho các cháu coi phim "Journey from the Fall-Vết Sóng", do Trần Hàm đạo diễn, khi chiếu 30-4-2005). Công việc hành động rất ác nghiệt nói rất khéo và che giấu rất giỏi! Vì thế phải giảng thích cho các cháu hiểu, không phải để hèn thù mà là để biết sự thật. Có một câu mà nhiều người hay nhắc: "Đừng nghe những gì Công việc nói, mà hãy nhìn những gì Công việc làm."

Thư Gửi Con cháu

Tác Giả: Giáo Sĩ Nguyễn Văn Phú
Chúa Nhật, 01 Tháng 5 Năm 2011 11:05

Quê Cha Đất T. Dù công việc bận rộn đến đâu, các con hãy dành thì giờ nghỉ ngơi nhàn nhàn trang trí nhà và địa lý Việt Nam, để biết nguồn gốc dân tộc, sẽ hình thành đất nước, những bông hoa tươi đẹp, những người anh hùng, những người khôn ngoan và làm lợi ích cho ông cha ta. Và từ đó chúng ta rút ra những bài học. Có những trang lịch sử oai hùng, mà cũng có những trang lịch sử đau đớn mất mát. Có khi nước ta bị đô hộ khắp nước mấy ngàn năm, mà cũng nhiều khi dân ta anh dũng vùng lên phá xiềng xích, giành tự do. Lịch sử cũng có khi người mình đi xâm chiếm tàn phá nhiều nước khác, thí dụ gần đây nhất là mấy năm tàn phá Cao Miên, gây nên cảnh lầm than đau lòng và để lại cái nghiệp nặng nề mà các thế hệ sau sẽ còn phải gánh chịu!

Lịch Sử Gần Đây. Nước ta bị Pháp đô hộ từ cuối thế kỷ 19. Khoảng 1940, để chiếm thủ phủ vùng miền Bắc, nước Pháp, Nhật đổ quân Pháp 9-3-45. Vua Bảo Đại tuyên bố hợp tác với Pháp, rồi giao cho Ông Trần Trọng Kim thành lập chính phủ đầu tiên của nước Việt Nam độc lập. Phe Trần gia đình, Ý, Nhật thua Đệ nhất Minh gia đình Anh, Pháp, Mỹ, Liên Xô, Trung Hoa. Ngày 19-8-45, Việt Minh chấp chính quyền của chính phủ Trần Trọng Kim, tuyên bố thành lập nước Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa. Những người không đồng ý bao lâu, Pháp tìm cách quay lại. Cuộc toàn quốc kháng chiến chống Pháp bắt đầu ngày 19 tháng 12, 1946. Khi phe Việt Minh rõ ràng chiến thắng, các đồng phái quốc gia trước nguy cơ bị tiêu diệt, đã trở về vùng quốc gia là nơi đã thi hành lập pháp chính quyền khác với chính quyền vùng kháng chiến mà thực chất là chiến thắng. Sau trận Điện Biên Phủ, Hiệp định Genève 1954 chia đôi đất nước: miền Bắc là Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa, miền Nam là Việt Nam Cộng Hòa. Miền Bắc công khai theo khối Cộng sản, tiến hành xâm lăng miền Nam bằng vũ lực và che mắt thế giới bằng con bài Mỹ Trần Gia đình Phóng Miên Nam. Miền Nam được Hoa Kỳ và đệ nhất Minh gia đình Anh đỡ đầu ngăn sự bành trướng của Cộng sản. Khi quân xâm lăng miền Nam thì Hoa Kỳ đổ quân vào miền Nam, bắt đầu vào 1960, và chiến tranh trở nên khốc liệt.

Năm 1972, sau khi Liên Xô và Trung Quốc trở thành đối địch thì thế giới Nixon đổ Trung Quốc ký Thỏa hiệp Thế giới Hòa. Hoa Kỳ không còn được "tiền đồn chiến lược" nữa nên rút khỏi Việt Nam Cộng Hòa! (Số phận phước khi đệ nhất Minh gia đình Anh gia đình Mỹ.) Theo Hiệp định Paris 1973: Hoa Kỳ rút quân khỏi miền Nam Việt Nam, chỉ để lại một số căn cứ quân sự mà thôi, còn quân Bắc Việt vẫn ở lại! Cộng sản Bắc Việt tiếp tục xâm lăng miền Nam với nhiều viện trợ của cộng sản quốc tế. Việt Nam Cộng hòa dù từng có can trường đến đâu, mà không đủ vũ khí, xăng dầu... thì chiến thắng là kém. Ngày 30 tháng 4 năm 1975, thế giới Sài Gòn thất thủ. Cuộc di tản người cộng sản, tìm Tự Do bắt đầu. Từ đây trở đi, chính các con biết khá nhiều chi tiết.

Suy Xét Thông Tin và Sự Liều. Thế hệ này, thông tin rất nhiều, quá nhiều. Người ta viết về Việt Nam, về chiến tranh Việt Nam nhiều lắm, có cả phim ảnh nữa, những trung thực thì chiến tranh được bao nhiêu. Có người viết trung thực những chiến tranh mất mát khía cạnh nhân văn và đau, hết những "những anh hùng mù sù voi". Có người có ý bợ cong sự thật, nhằm để đạt đích riêng của mình. Có người - kẻ nhà tu - còn bịa đặt thêm chuyện để vu khống người khác! Tất nhất là khi kẻ

Cơm quyên hay tay sai của họ viết sao. Nhà văn Alex Haley đã viết dòng cuối tác phẩm "Roots" (Nguyễn Công): "Rất cuối, chính kỳ chiến tranh là kỳ viết sao." Cho nên, bạn mà ân cần đến các con và nhất là các cháu riêng khi đọc tài liệu, sách vở và coi phim về Việt Nam thế kỷ 20, đầu thế kỷ 21, dù là của tác giả nào, kể cả Âu-Mỹ, cũng phải hít thở tinh thần trăn trở và suy xét thông minh.

Theo bạn mà thì cuối chiến 1954-1975 không có ta là chiến tranh Nam Bắc, là nội chiến, là chiến tranh ủy nhiệm, là đời đầu của hai khối Cộng sản và Tự do; khí giới không ngoài, máu dân Việt mình. Đời viết người viết nam, đó là chiến tranh thật. Còn cộng sản Bắc Việt thì tuyên truyền và giáo dục quần chúng riêng đó là chiến tranh chính Mĩ-Nguyễn và thế giới nhốt đốt nô lệ. Kỹ thuật kiểu người và tàn ác, người thua uất hận trong tim nhức. Mọi chết của sự chia rẽ trầm trọng trong dân tộc ta năm điếm (kể ra thì dân tộc ta còn nhiều sự chia rẽ khác nữa). Chạy thay đời đời hai cách nghĩ đó thì chạy nói hòa hợp dân tộc đời đời! Hàng triệu người đã chết, tuy đời nô lệ đời chết thế giới nhốt mà lòng người đời nay vẫn còn chia rẽ.

Về Thăm Việt Nam. Có vài vị bạn đã về thăm Việt Nam của. Câu trả lời là của, vì lý do sức khỏe. Đã có rất nhiều người về Việt Nam, mọi người có một lý do, mọi người có một mục đích, mọi người có một cách nhìn! Về để chăm sóc cha già ốm yếu, thăm nuôi người thân, về để sửa sang phần mộ tổ tiên, về để giúp đỡ cho sinh viên, để nhìn lại quê hương, nhớ người yêu là chính đáng. Về để cứu trợ nạn nhân dân của các thiên tai hay giúp đỡ đồng bào nghèo túng mà không vì danh vì lợi, cũng là việc tốt. Về để ăn chơi, để du lịch rồi tiền, để cứu danh lợi, để xin vài tấm bằng khen, thì không nên.

Sau này, khi trong không thay đổi thật sự, các con có thể đưa các cháu về thăm quê hương. Bạn mà biết trách nhiệm riêng các cháu sẽ không xúc động lắm đâu vì con người ta phải có kỷ niệm, phải có gắn bó thì mới xúc động đời đời. Các con hãy cố gắng để các cháu yêu đời nô lệ, dân tộc và đồng bào Việt Nam, đừng để cho các cháu chỉ là những khách du lịch bình thường. Còn việc các con hay các cháu sẽ về làm ăn sinh sống tại Việt Nam thì bạn nghĩ riêng người đó khó xảy ra.

Hiện tình đời nô lệ. Nếu có ai nói riêng Việt Nam nay đã tiến bộ (đa số người dân nay đã đời đời ăn cơm thay vì ăn cơm trên bo bo, có nhiều xe gắn máy và xe hơi thay cho xe đạp...; chính Việt Nam chỉ năm đem so sánh Việt Nam với các không láng giềng thì đáng xấu hổ với nhiều (như Cao Miên mà cũng còn có đời đời). Mọi biết sự thật về Việt Nam đời sau những "binh định" cao ngạo, những "ô-tô con" bóng loáng, những khách sạn năm sao, những sân "gôn" tân kỳ, thì phải theo dõi tin tức trong không đời thay sự băng hoại trầm trọng với nhiều người đi (nhất là về giáo dục), sự hiện diện của Tự bản đời, của quốc nạn tham nhũng, sự phung phí tài nguyên

quốc gia, và phải đích thân đến thăm đồng bào nơi các vùng xa xôi nghèo khó. Chúng ta cần biết sự thật, không tô hồng mà cũng chêm bôi đen!

Đều tìm hiểu hiểu trong nước ta, các con tìm đọc bài nói của tiến sĩ Lê Đăng Doanh, nguyên viên trong Ủy ban Nghiên Cứu Quốc gia Lý Trung Quốc của Hà Nội. Ông ta thuyết trình các sự thật cho các cán bộ cao cấp nhất của công sự Việt nam nghe. Bài nói này gần đây mới được tiết lộ ra ngoài. Bài ghi như sau: "Mọi người phải chú ý tới những con số cho thấy sự thật phũ phàng về nền kinh tế Việt Nam. Ông Doanh cho thấy công tình trong yêu kém của nền kinh tế là tính chất phi dân chủ của chế độ công sự Việt Nam. Thế đó ông dám nói thẳng công sự chính trị cũng hỏng, phải thay đổi" (Ngô Nhân Dũng, nhật báo Người Việt, ngày 30-3-2005).

Ông Doanh là một chuyên viên tài chính quốc tế đã đặt câu hỏi với ông như sau: "Chúng mày giỏi thế mà chúng mày nghèo lâu đến thế, là thế nào? Trí tuệ như thế này, truy cập thế giới như thế này, sao mày ăn xin hoài thế? Chúng mày cần đưa ra mục tiêu là đến bao giờ chúng mày được đi ăn xin nữa, có được không?" Thật là một nhóc chung cho công sự! Nhưng ta đâu có hèn kém, dân ta đâu có lười biếng. Do đâu mà khốn khổ đến thế? Do chế tài trong!

Thái Độ Chính Trị. Không những được bào hỏi ngoại đòi bãi bỏ chế độ, thì tập thể đa nguyên đa chế độ, mà ngay công sự viên cùng những phần tử tiến bộ trong công sự cũng đòi như vậy. Công sự như: công sự tài, chế độ, công sự tham nhũng, công sự sai lầm của công sự, không phải là công sự Việt Nam mà là mong cho công sự Việt Nam khác hẳn, tiến hẳn.

Nếu ai có nghĩ rằng công sự nay đã "đổi mới" một chút thì nên biết rằng do sự sụp đổ của công sự Đông Âu, do sự đấu tranh trong và ngoài nước, do áp lực quốc tế và do nguy cơ tan rã của chế độ nên công sự Việt Nam bắt buộc phải đổi mới về kinh tế (mà không đổi mới về chính trị)! Tuy mình không làm chính trị nhưng mình phải có thái độ chính trị, mình phải tiếp tục công sự các cuộc đấu tranh sao cho đến nước có dân chủ Tự Do thật sự.

Chúng ta biết của công sự Việt Nam đã nhận rằng công sự Việt Nam có "phạm nhiều sai lầm". Chúng ta hỏi: sai lầm sao không sửa, sao không công khai xin lỗi các quốc gia dân, sao không trở lại ruộng đất nhà của cho các tầng nhân và các giáo hội, sao không bãi bỏ những công sự nhân của và cải cách ruộng đất, của Văn Văn Giai Phạm, của các chế độ công sự công sự nghiệp, sao không bãi bỏ những và xin lỗi những người bị bắt đi tù "học tập cải tạo"? Sự thật thì ai ai cũng muốn xóa bỏ hận thù, những công sự Việt Nam cần phải hành động cụ thể cho nhân dân trong thấy. Nói "xóa bỏ hận thù, khép lại quá khứ, nhìn về tương lai" xuống thì ích gì?

Thư Gửi Con cháu

Tác Giả: Giáo Sĩ Nguyễn Văn Phú
Chúa Nhật, 01 Tháng 5 Năm 2011 11:05

Nói "đi đoàn kết" mà lại do đấng lãnh đạo (điều 4 hiến pháp Cộng sản) thì ai mà tin được!

Chuyện trong gia đình. Bây giờ, nói chuyện trong nhà. Bà mẹ thu nhập thấp, nuôi nấng các con theo quan niệm thời bà mẹ, cũng như ông bà nuôi nấng bà mẹ thời ông bà. Một vài lúc nào đó, các con có thể nghĩ rằng bà mẹ đã quá khắt khe với các con. Thời buổi này là như vậy. Mong các con quên đi những gì mà bà mẹ đã vô tình làm các con buồn lòng. Hãy như những bà mẹ không đưa đòi ăn chơi, không chi tiêu hoang phí, lúc nào cũng đi siêu thị mua sắm, và bà mẹ đã cố gắng làm việc và dành dụm để các con được sống đầy đủ, được học hành cần kiệm, dùi mài mài của gia đình.

Vì tài sản bà mẹ đã bị CS cướp hết rồi nên khi sang thời đại này, đi siêu thị của chúng ta khá khó khăn. Bà mẹ đã nhận làm những công việc thời đại mới. Các con đã chịu khó đi làm vất vả trong các dịp hè, và đã cố gắng học hành chăm chỉ, đến nay thì "đâu vào đâu" cả. Các con không bao giờ được thừa, nghĩ rằng mình tài, mình giỏi. Cái tài, cái giỏi nếu có chỉ là một phần thôi, còn các phần khác là như các thu nhập dục, như âm đức của tiên và của chính mình, tất cả các kiếp trước và kiếp này. Các con phải luôn luôn sống đạo đức để bố mẹ đi giúp cho cái nghiệp lành của mình, hết như người dùng xe hơi phải lo "sạc điện" cho cái bình sạc-quy vậy. Gieo nhân lành thì sẽ hái quả lành. Luật nhân quả là một luật của trời đất, không sai được!

Trong gia đình riêng của các con, bà mẹ khuyên: đừng chửi nhau, đừng cãi nhau trong sự tức giận, phải nhường nhịn lẫn nhau. Không thể tránh được vài đấng cha mẹ đâu, hãy khéo léo và bình tĩnh mà đi quy tặc tử. Nóng giận là hỏng.

Còn đi với con phải thường yêu những người không được nuôi dưỡng. Công nhân kiếm soát bên bà của các cháu và phải liên lạc với cha mẹ của bên bà các cháu để tìm hiểu cho chắc chắn: họ hỏng vì bên bà trong xã hội này là một sự kiện rất phổ biến! Tivi, game, chat... phải hạn chế, còn thể thao thì nên khuyến khích. Bên thân các con phải lo xếp thì giờ tập thể dục, sống một cuộc sống lành mạnh. Hãy rút kinh nghiệm của bà: lúc trẻ, bà mẹ mệt mỏi làm việc nhiều quá nên nay về già, bà mẹ thì "hỏi trời," đau lên đau xuống hoài.

Trong đời sống hàng ngày, phải luôn tiết kiệm và bảo vệ môi trường sinh hoạt vì tài nguyên thế giới chỉ có bấy nhiêu, chúng ta cần nghĩ đến thế hệ mai sau. Dù gì cũng không được phí phạm, kẻ thù thì giết lau tay! Thành thật, hãy cho các cháu coi hình chụp hay phim ảnh những trẻ em đói rét và cho các cháu biết rằng trên trái đất này còn rất nhiều người cần giúp.

Thư Gửi Con cháu

Tác Giả: Giáo Sĩ Nguyễn Văn Phú
Chúa Nhật, 01 Tháng 5 Năm 2011 11:05

Khi anh chị em có chuyện gì với nhau, phải nhớ kỹ mấy câu "anh em nhớ tay chân", "chớ ngã em nâng", "mọt giọt máu đào hơn ao nước lã", "mọt con ngựa đau, cả tàu bỏ cỏ". Bí quyết áp dụng cho "x". Hãy vượt qua hết mọi khó khăn để tìm cách giúp anh chị em mình. Các con mà chia rẽ thì bỏ mà sống đau khổ vô cùng.

Trong xã hội này, vì bận rộn quá, người ta chỉ lo cho gia đình riêng nên có khi là vì lợi ích gia đình, dù thâm tâm không muốn vậy. Các con hãy đoàn kết trong đời gia đình. Với các con gái và con dâu, bỏ mà nhớ: các con hãy giúp chồng giữ liên lạc tốt để giúp anh chị em và họ hàng nên người.

Tiếng Việt thì ngoài. Có vài điều đáng bàn. Các cháu là công dân nước này, vì mọi bận rộn và quy định của một công dân. Cuộc sống thế giới trong trường học cũng như ngoài xã hội bắt buộc các cháu phải nói Anh hay Pháp ngữ, và phải nói và viết tốt tiếng, nếu không thì sẽ khó hoà đồng, bị lạc lõng và bị thua kém! Đi học, các cháu nói tiếng Anh hay tiếng Pháp (hay cả hai). Về nhà, các cháu thường nói với nhau bằng hai tiếng Việt. Tuy các con thường bắt các cháu nói tiếng Việt trong gia đình, bỏ mà quên mất rằng tiếng Việt các cháu hãy còn kém. Nói tiếng Việt đã yếu, viết tiếng Việt còn tệ hơn, vì các cháu có tiếp xúc và viết chữ Việt thường xuyên đâu! Mọt vài giờ tiếng Việt vào buổi trưa trung tâm Việt ngữ với các cô giáo rất tận tâm chăm sóc các cháu khá hơn. Chỉ riêng việc học cách sống theo tiếng Việt đã là khó hơn thế giới rồi!

Đừng bào ta ở ngoài ngoi luôn luôn nhớ đến việc báo tin tiếng Việt. Bỏ mà cũng nghĩ như vậy. Nhưng xét cho cùng, mọt đũa trầu không thể là hai đũa trầu (Việt & Canada hay Việt & Mỹ) như phải làm mọt đũa! Nếu ép quá thì sẽ có cả chúng cháu không nên. Còn thể thao, còn âm nhạc nữa chứ. Với ta phải khéo léo nên đứng lên ủng hộ, đừng bị nũa trầu thành "cái máy học"! Các cháu sẽ phải vượt lên để tốt nước này. Các con cần phải chú ý báo sao cho chúng sẽ thích hợp với môi trường và sống thoải mái thì đây.

Xã Hội Âu Mỹ. Xã hội này là một xã hội tiêu thụ quá mức. Các con không nên để mình bị lôi cuốn dấn vào các trò tiêu thụ khéo léo như mua hàng thời trang. Chúng ta đừng quên hàng hóa của quố gia, ngay cả trong khi chúng ta đang bỏ các nhà băng và các hãng báo hiểm bao vây, chi phí. Các con cần "thiểu dục, tri túc" tức là "ít ham, biết đủ", đừng mua sắm thì tiền, không có không đủ mà thôi! Nhà, xe cũng vậy: an toàn và đủ dùng cho sinh hoạt hàng ngày là đủ rồi. Tránh nợ nần. Thận trọng thì hơn! Bỏ mà không nói lý thuyết xuống đâu, xã hội bây giờ xuống đũa, vô tâm linh, chỉ vì hàng ngoi nhiều quá, lo vô vọng thì nhiều quá, ích kỷ quá, chỉ nghĩ tìm thấy hạnh phúc ở đâu cả! Bớt ích kỷ, hãy nghĩ đến để lo người, phải biết chia sẻ với để lo người.

Thư Gửi Con cháu

Tác Giả: Giáo Sĩ Nguyễn Văn Phú
Chúa Nhật, 01 Tháng 5 Năm 2011 11:05

Riêng Phận Bận Mỏi. Già thì bôn nh, bôn nh rồi sẽ . . . ra đi! Quy luật tất nhiên là vậy. Đến ngày này, các con hãy lo tất cả tang lụy cho bố mẹ để các trang nghiêm nhàn nhàn đi về. Nếu còn công việc gì mà bận rộn thì sau này, khi phải đi làm ăn nơi khác, các con sẽ thấy công việc vì xa không trông nom được các phần mình. Bố mẹ chọn cách hòa táng, thuôn tiền hùn, mà khi phải chi tiền đi, vì đi tất cả tiền thì tất cho các cháu sau. Có thể đem tiền đi mua đất lên núi hay xuống sông, xuống biển. Cát bụi đi rồi về cát bụi, có gì đâu! Thay vì đi đi về về ăn uống, các con hãy dùng tiền bố mẹ đóng góp vào việc có ích lợi chung. Đến ngày thiên hạ chế cười; mọi người sẽ hiểu và tán thành. Có một chi tiết nhỏ thế này, nếu chúng may, bố mẹ ngã bệnh và phải chi tiền "đi săn thú" các con hãy can đảm chọn giấy pháp rứt lông trẻ sinh; kéo dài làm chi, đừng gây khổ cho mọi người!

Bàn thờ gia đình. Trong hoàn cảnh ngày nay, khó lập bàn thờ ngay trong nhà. Nhưng đến tiên, ông bà nội ngoại, cha mẹ, các con có thể bày nơi trang trọng nhàn nhàn trong nhà để lòng tôn kính và để họ không bao giờ quên họ gia phong. Đến ngày giỗ, xếp một bàn thờ, bày một chén nước trong, vài bông hoa thơm, một trái cây tươi và một nén nhang (nhang điếu cũng được) là được, vì lòng thành các con, các cháu mới là quý. Bố mẹ nói "các cháu" là có ý nhắc các con nhớ cho các cháu biết ý nghĩa ngày giỗ của dân tộc Việt Nam. Vào nhàn ngày giỗ, các con hãy nghĩ thiện, làm lành nhàn nhàn các ngày khác, hãy chia sẻ chút nhàn nhàn cho người nghèo, hãy gom quần áo để dành cho các người cần thiện. Nếu anh chị em nhàn ngày giỗ mà vẫn họp mặt mà thì thì là tất vì tình thân gia đình sẽ nhàn đó mà tăng lên.

Mong các con để các khổ thế này, suy nghĩ đến nhàn nhàn và cố gắng thực hành nhàn nhàn đi.

Hôn các con của bố mẹ!

Bố mẹ cảm ơn các con đã luôn luôn tận tâm săn sóc bố mẹ tất bao nhiêu năm nay và đã lo toan để đi để cho bố mẹ để các thoải mái, vui nhàn nhàn tuối già.

Hôn các con tất lâu!
Hôn các cháu tất lâu!

Bố mẹ!

Thư Gửi Con cháu

Tài liệu: Giáo Sĩ Nguyễn Văn Phú
Chương 1, Ngày 5 Tháng 11 năm 2011 11:05

(Nguyễn Văn Phú)

Giáo Sĩ Nguyễn Văn Phú (Nguyên Giáo Sĩ Chu Văn An, Hiệu Trưởng Trung Học Công Giáo, Saigon)